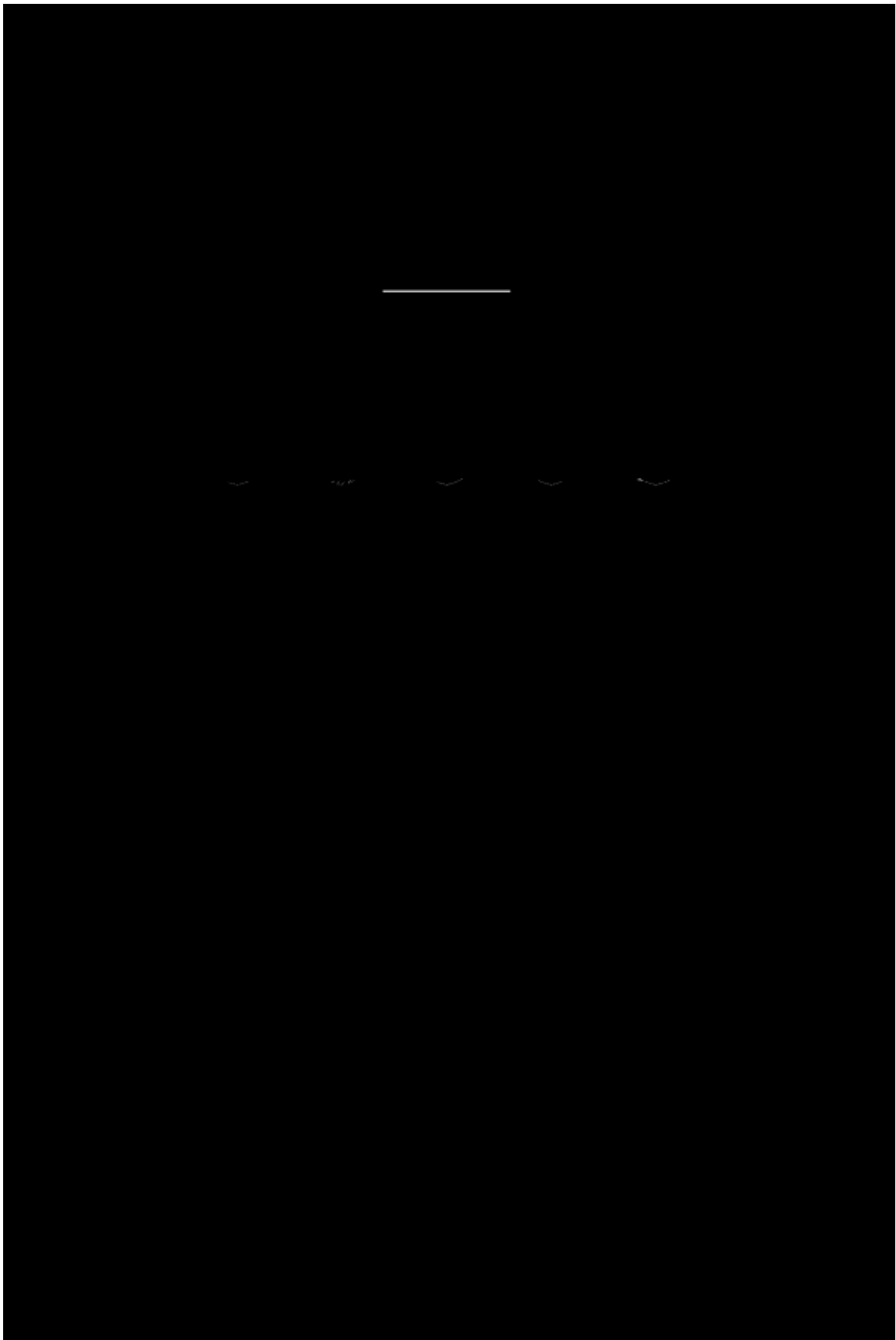

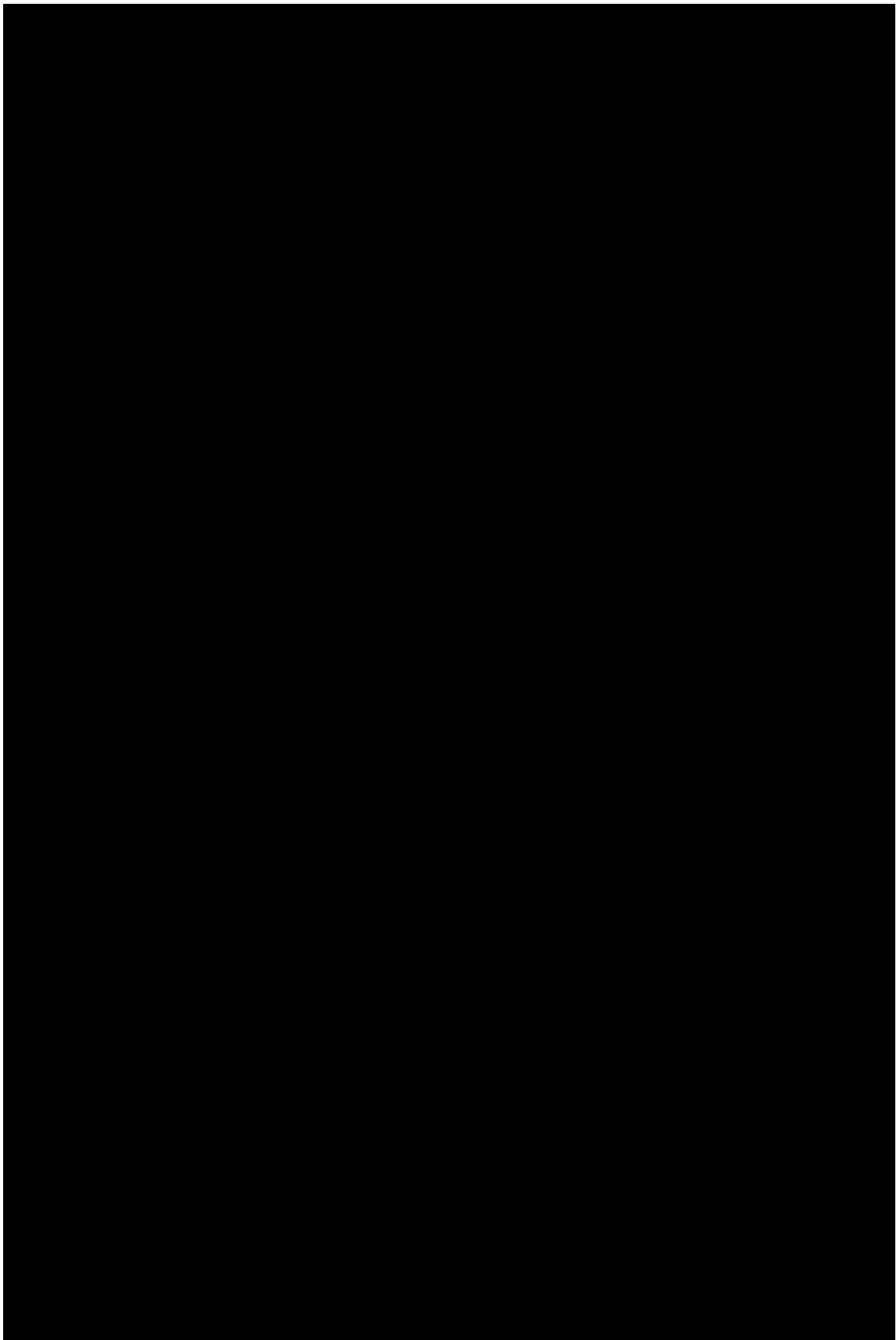
Північ. Коти-воляки

Перша книга другого циклу "Нове пророцтво" серії світового бестселера «Коти-вояки».

Четверо котів із різних Кланів отримують загадкове пророцтво: вони мають разом вирушити в далеку подорож і почути, що їм скаже північ. Та чи правильний вибір зробили Зоряні предки? Чи зможуть обрані коти забути про власні суперечки і зрозуміти, що тепер майбутнє всього лісу в їхніх лапах?

Переклад з англійської — Катерина Дудка, Остап Українець. Оформлення — Олег Панченко. При перекладі тексту українською для опису загального устрою котячих кланів та громадянства їхніх членів була використана термінологія Національної скаутської організації України «Пласт».

Північ

Erin Hunter
WARRIORS

The New Prophecy
Book One: Midnight

Published by arrangement with The Van Lear Agency LLC

При перекладі тексту українською
для опису загального устрою
котячих кланів та громадянства
була використана термінологія
Національної скаутської організації України
«Пласт».

Гантер Ерін
Цикл «Нове пророцтво»
Книга перша: «Північ»
Пер. з англ. *К. Дудки, О. Українця*
Худ. *О. Панченко*
Х.: АССА, 2020

© Working Partners Limited, 2001

© ПП «АССА», 2020

© Панченко О. І., дизайн, 2018

© mrgaser, e-pub, 2020

ISBN 978-617-7661-84-8

Аннотація

Четверо котів із різних Кланів отримують загадкове пророцтво: вони мають разом вирушити в далеку подорож і почути, що їм скаже північ. Та чи правильний вибір зробили Зоряні предки? Чи зможуть обрані коти забути про власні суперечки і зрозуміти, що тепер майбутнє всього лісу в їхніх лапах?

Ця книга належить **Видавництво «АССА», м. Харків.**

Громадянство

Громовий клан

Провідник

Вогнезір — вродливий яскраворудий кіт.

Воєвода

Сіросмуг — великий пухнастий сірий кіт.

Медикицька

Попелюшка — сіра пухнаста киця з пораненою лапкою.

Вояки

(дорослі коти і кицьки без кошенят)

Мишошубка — маленька густо-коричнева кицька.

Порохошуб — темно-бурий смугастий кіт.

Піскошторма — блідо-руда киця.

Хмарохвіст — білий пухнастий кіт із впертою вдачею.

Шипокіготь — рудий вправний кіт.

Золошуб — сірий кіт.

Ожинокіготь — темний брунатний кіт.

Сажошуб — світло-сірий кіт.

Дощовус — сірий кіт із блакитними очима.

Новаки

(коти старші шести повень, які готуються стати вояками)

Листолапка — кицька зі світло-плямистим хутром. Учениця медикицьки.

Вивірколапка — яскраво-руда кицька.

Косариколап — довголапий темний котик.

Мідиколап — темно-коричневий котик.

Білолапка — струнка зеленоока киця, донька Хмарохвоста.

Каролапка — плямиста киця, донька Білошторма.

Королеви

(кицьки, які виношують або доглядають кошенят)

Папоротехмарка — дрібненька киця із плямистою сірою шубкою.

Старійшини

(колишні вояки і королеви, які пішли на спочинок)

Крапохвістка — світла кицька, яка нещодавно приєдналась до старійшин.

Довгохвіст — білий кіт із чорними смугами.

Рябохвоста — найстаріша кицька Громогого Клану.

Тіньовий Клан

Провідник

Чорнозір — великий білий кіт із чорними як смола лапами.

Воєвода

Бурошубка — темно-руда кицька.

Медикіт

Дрібнохмар — мурий дрібненький котик.

Вояки

Вохрошубка — норавлива темна кицька, донька Тигрозора.

Річковий Клан

Провідник

Леопардошубка — могутня войовниця зі строкатою шубкою.

Воєвода

Мрячконіжка — струнка, граційна кішка зі сріблястим хутром.

Медикіт

Багношуб — брунатний котик.

Вояки

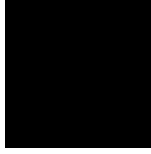
Шулікокриг — сильний кіт із лискучим темним хутром та синіми очима.

Перохвоста — пухнаста киця, донька Сіросмуга.

Бурешуб — сірий пухнастий кіт, син Сіросмуга.

Новаки

Мільгокрила — вродлива кицька із золотистим хутром. Учениця медикота.

Вітряний Клан

Провідник

Високозорий — чорно-білий кіт із дуже довгим хвостом.

Воєвода

Багнокіготь — темно-брунатний котяра.

Медикіт

Короморд — короткохвостий темно-бурий кіт.

Вояки

Одновус — смугастий кіт.

Новаки

Воронолап — дрібний темно-сірий кіт.

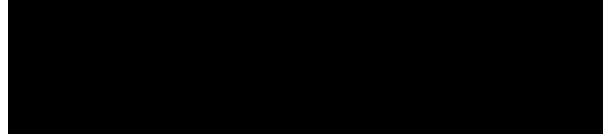
Коти поза Кланами

Круколап — чорний кіт із маленькою білою плямкою на грудях і білим кінчиком хвоста.

Ячмінь — чорно-білий кіт, який мешкає на фермі неподалік від лісу разом із Круколапом.

Мурко — старий і товстий кіт зі скуйовдженим хутром.

Ця книга належить *Видавництво «АССА», м. Харків.*

Пролог

Над лісом запала ніч. Місяця не було, але зорі Срібносмуги відкидали морозяні відблиски на дерева. На дні кам'янистої улоговини зоряне світло відбивалось у ставку. Повітря обважніло запахами пізнього зеленлисту.

Вітер лагідно зітхав між деревами та брижив тиху поверхню ставка. Раптом на верхівці видолінку розступилися гілки орляка, і з них вийшла кішка. Її блакитно-сіра шубка поблискувала, коли вона делікатно ступала з каменя на камінь, наближаючись до берега.

Усівшись на пласкому камені, який трохи виступав над ставком, вона підвела голову і роззирнулась. Ніби за її командою, почали з'являтися нові й нові коти, зусібіч прослизавши в улоговину. Вони підійшли і порозсідалися біля води так близько, як тільки була змога, аж поки нижні схили не стали геть заюрмлені маленькими постатями, що вдивлялися у ставок.

Кішка, яка прийшла першою, підвелася.

— З'явилося нове пророцтво! — нявкнула вона. — Зірками було провіщено фатум, який змінить усе.

На протилежному кінці ставу інший кіт схилив свою ясно-брунатну, ніби всохлий орляк, голову.

— Я також це бачив. Попереду сум'яття і великі зміни, — погодився він.

— Темрява, повітря, вода та небеса зйдуться разом і струхнуть цей ліс аж до самого коріння, — провадила сіра кішка. — Нічого не буде так, як зараз, чи так, як було досі.

— Насувається велика буря, — нявкнув інший голос, і слово буря підхопили, повторили і передали по колу всі інші, аж стало здаватися, що в лавах котів гуркотить грім.

Коли перегуки затихли, стрункий кіт із лискучою чорною шубкою озвався від самого берега.

— Хіба ніщо не може відвернути того, що має статися? Навіть хоробрість і дух найвидатнішого з вояків?

— Фатум прийде, — відповіла синьо-сіра кішка. — Але якщо Клани зустрінуть його так, як личить воякам, вони можуть вціліти, — підвівши голову, вона обвела весь видолинок своїм сяйливим поглядом. — Усі ви бачили, що чекає попереду, — нявкнула кицька. — І ви знаєте, що належить зробити. Слід обрати чотирьох котів, у лапах яких буде доля всіх Кланів. Ви готові зробити вибір перед усім Зоряним Кланом?

Коли вона договорила, поверхня ставка затремтіла, хоча вітру не було, а тоді знову вляглася.

Брунатний кіт підвівся на лапи, і зоряне сяйво посріблило хутро на його плечах.

— Я розпочну, — нявкнув він. Тоді глянув убік, перехопивши погляд світлого kota зі зламанною щелепою. — Кривозоре, ти дозволяєш мені говорити від імені Річкового Клану? — кіт схилив голову, погоджуючись, і перший продовжив: — Тоді я прошу всіх вас побачити і схвалити мій вибір.

Він сів і задивився у воду, так само нерухомий, як і каміння навколо нього. На поверхні ставка з'явилися блідо-сріблясті брижі, а всі коти повитягали шиї, щоби побачити чіткіше.

— Вона? — промурмотіла блакитно-сіра киця, дивлячись у проявлену водою постать. — Ти певен, Дубосерде?

Кінчик хвоста брунатного kota засмикався туди-сюди.

— Я думав, цей вибір потішить тебе, Синьозірко, — дещо здивовано нявкнув він. — Чи ти не думаєш, що вона добре вишколена?

— Вона чудово вишколена, — Синьозірка наїжачилась, ніби він сказав їй щось викличне, але негайно й заспокоїлась. — Решта Зореклану згодна? — запитала вона.

Коти замурмотіли, погоджуючись, і блідо-сіра постать виблідла й розчинилась у воді, яка знову стала чистою.

Тепер уже підвівся чорний кіт і підійшов до самої води.

— Оце мій вибір, — проголосив він. — Побачте і схваліть його.

Цього разу постать у ставку була блідо-брунатною і стрункою, із сильними, м'язистими плечима. Синьозірка кілька секунд дивилась на постать, перш ніж кивнути.

— Вона сильна і хоробра, — погодилась вона.

— Але, Ночезоре... чи достатньо вона віддана? — озвався інший кіт.

Ночезір крутнувся і впився кігтями в землю перед собою.

— Ти вважаєш, що їй не можна довіряти?

— Якщо й так, то небезпідставно, — пролунала відповідь. — Вона народилась не в Тіньовому Клані, чи не так?

— Так, і саме це робить її хорошою кандидаткою, — спокійно нявкнула Синьозірка. — Якщо Клани не зможуть працювати разом зараз, їх буде знищено. Можливо, кішці, в якій одна лапа тут, а інша — там, легше буде зрозуміти, що треба робити, — вона замовкла, але ніхто більше не озвучив жодних заперечень. — Зореклан згоден?

Коти тріхи завагалися, але вже невдовзі почали один за одним нявкати на знак згоди. Поверхня ставка задрижала, а коли знову вляглася, брунатної постаті вже не було.

Ще один чорний кіт підвівся та підійшов до води, накульгуючи на коротку криву лапу.

— Здається, моя черга, — проскрипів він. — Побачте і схваліть мій вибір.

Сіро-чорну постать, яка виникла на поверхні, важко було розгледіти через відображення нічного неба, тож коти деякий час вдивлялись у плесо, перш ніж хтось озвався.

— Що? — нарешті вигукнув брунатний кіт. — Це ж новак!

— Дякую, Дубосерде, я помітив, — сухо нявкнув чорний кіт.

— Мертвоноже, ти не можеш вирядити новака в таку небезпеку, — гукнув ще один кіт із юрби.

— Може, він і новак, — відповів Мертвоніг, — але хоробрістю і вмінням він може дорівнятися багатьом воякам. Одного дня з нього буде хороший провідник Вітряного Клану.

— Одного дня — це не сьогодні, — зауважила Синьозірка. — А провідницькі задатки — це необов'язково те, що має допомогти Клану зараз. Ти хочеш змінити свій вибір?

Мертвоніг люто махнув хвостом і наїжачився, глянувши на Синьозірку.

— Це мій вибір, — наполіг він. — Хочеш сказати, що ти чи хтось інший вважають його негідним?

— То що скажете? — Синьозірка оглянула котів. — Зореклан згоден? Пам'ятайте, що всі Клани загинуть, якщо обрані нами коти виявляться заслабкими чи не впораються.

Замість того щоб схвально замуркотіти, коти почали перемовлятися маленькими групками, неспокійно поглядаючи на постать у плесі та на kota, що стояв поруч із нею. Мертвоніг люто дивився на них усіх, його хутро наїжачилось так, що він здавався вдвічі більшим, ніж зазвичай. Вітряний воєвода вочевидь готовий був наскочити на першого-ліпшого kota, що кинув би йому виклик.

Нарешті мурмотіння стихло, і Синьозірка знову запитала:

— То Клан згоден?

Згода пролунала, але тихо і неохоче, кілька котів узагалі не подали голосу. Мертвоніг сердито гарикнув на них і пошкунтильгав на місце.

Коли ж вода знову очистилась, Дубосерд нявкнув:

— Ти ще не вирішила за Громовий Клан, Синьозірко.

— Ні, але я готова, — відповіла вона. — Побачте і схваліть мій вибір, — вона гордо глянула на темно-смугасту постать, що з'явилась у плесі.

Дубосерд витріщився на зображення kota, і його щелепи роззявились у беззвучному реготі.

— *Він!* Синьозірко, ти не припиняєш мене дивувати.

— Чому? — судячи з тону Синьозірки, її це зачепило. — Він шляхетний молодий кіт, він готовий до викликів, які кидає Кланам це пророцтво.

Дубосерд смикнув вухами.

— А я хіба це заперечував?

Синьозірка дивилася виключно на нього, а не на інших котів, проголосивши:

— То Клан згоден?

Коли пролунала згода, одностайна і певна, вона презирливо махнула хвостом на Дубосерда і відвернулася.

— Коти Зореклану, — нявкнула Синьозірка, підвищивши голос. — Ви зробили свій вибір. Скоро має розпочатись мандрівка назустріч жахливій бурі, яка впаде на цей ліс. Ідіть до своїх Кланів та переконайтеся, що вони готові.

Сіра кішка замовкла, і в її очах спалахнуло несамовите срібне сяйво.

— Ми можемо обрати вояка на порятунок кожному з Кланів, та, окрім цього, ми безсилі їм допомогти. Нехай же духи усіх ваших предків будуть із цими котами, куди б їх не повели зірки.

Ця книга належить **Видавництво «АССА», м. Харків.**

Розділ 1

Листя зашаруділо, пропускаючи молодого kota крізь прогалину між двома кущами. Він скрадався, широко роззявивши щелепи, вбираючи запах здобичі. Цієї теплої ночі, пізнього зеленлисту, ліс повнився шарудінням дрібних тваринок. Щось невпинно ворушилося, він бачив рух краєм ока, але варто було йому повернути голову — і там не було нічого, крім гущавини папороті та орляку, поплямованих місячним світлом.

Кіт вийшов на простору галявину і збентежено роззирнувся. Він не пригадував, щоб раніше бував у цій частині лісу. Просто перед ним поблискувала сріблом у місячному сяйві коротко підрізана трава, що простягалась аж до округлого каменя, на якому сиділа кішка. На її хутрі мерехтіло зоряне світло, а очі були наче два маленькі місяці.

Молодий кіт упізнав кішку, від чого його збентеження тільки зросло.
— Синьозірко? — нявкнув він тонким від недовіри голосом.

Він був іще новаком чотирьох сезонів тому, коли провідниця Громого Клану загинула, стрибнувши в урвище і заманивши туди за собою зграю кровожерних собак. Як і весь Клан, молодий кіт горював за нею і вшановував те, що Синьозірка віддала своє життя задля їхнього порятунку. Він і не думав, що ще коли-небудь її побачить, і оце щойно вперше збагнув, що, мабуть, спить.

— Підійди ближче, молодий вояче, — нявкнула Синьозірка. — Я маю тобі дещо сказати.

Тремтячи від благоговіння, кіт рушив сяйливим моріжком, аж поки опинився під каменем і зміг глянути провідниці просто у вічі.

— Я слухаю, Синьозірко, — нявкнув він.

— Надходять скрутні часи. Якщо лісові Клани хочуть уціліти, має сповнитись нове пророцтво. Тебе обрали, щоб ти зустрівся з трьома іншими котами у ніч молодика. Ви повинні почути те, що вам скаже північ.

— Про що ти? — молодого kota штрикнуло жахом, і холод, як талі потоки, шугнув його спиною. — Які скрутні часи? І як північ може нам щось сказати?

— Там усе проясниться, — відповіла Синьозірка.

Її голос стих, дивно відлунюючи, наче вона говорила з печери десь глибоко під землею. Місячне світло виблякло, відкидаючи густі чорні тіні, які поповзли вгору деревами.

— Ні, зажди! — гукнув смугань. — Не йди!

Кіт нажахано зойкнув, розмахуючи навсібіч лапами і хвостом, коли темрява здійнялась і поглинула його. Щось штовхнуло його у бік, і він, розплющивши очі, побачив Сіросмуга, Громогового воєводу, який стояв над ним, піднявши одну лапу і явно готуючись штурхнути ще раз. Молодий кіт катулявся моховою підстилкою вояцького кубла, а крізь гілки над його головою лилося золоте сонячне світло.

— Ожинокігтю, ти вже геть звар'ював! — нявкнув воєвода. — Нащо стільки шуму? Ти порозлякуєш усю здобич звідси й аж до Чотиридерева.

— Вибач, — Ожинокіготь сів і заходився вибирати стеблинки моху зі свого темного хутра. — Я просто спав.

— Спав! — буркнув новий голос.

Ожинокіготь повернув голову і побачив білого вояка Хмарохвоста, котрий підвівся з мохового ліжечка і солодко потягнувся.

— Чесне слово, ти як той Вогнезір, — вів далі Хмарохвіст. — Коли він ще спав тут, то постійно крутився і мурмотів уві сні. Тут уже здобич не здобич, а виспатись однак не виходило.

Ожинокіготь аж смикнув вухами, почувши, як нешанобливо білий вояк говорив про провідника. А тоді пригадав собі, що це Хмарохвіст, Вогнезорів родич та колишній новак, добре знаний саме через свій підвішений та гострий язик. І така нешаноблива мова не заважала йому бути відданим вояком свого Клану.

Хмарохвіст обтрусив довгошерсту білу шубку та вислизнув із кубла, наостанок приязно помахавши Ожинокігтеві кінчиком хвоста, таким чином ніби забираючи в'їдливі слова із собою.

— Так, вставайте, — нявкнув Сіросмуг. — Пора вам вирушати, — він побрів устеленою мохом підлогою кубла і розштовхав Золошуба. — Мисливські патрулі скоро вирушатимуть. Орлякошуб розпорядиться.

— Точно, — нявкнув Ожинокіготь. Його спогад про Синьозірку бліднув, хоча її зловісне послання все ще відлунювало в нього у вухах.

Чи це справді так, чи вони одержали нове пророцтво від Зореклану? Відверто мало ймовірно. Ожинокіготь не уявляв, чому б зоряні вояки з усіх котів Громогого Клану вирішили виголосити це пророцтво саме йому. Медикоти нерідко отримували знаки від Зореклану, а Громовий провідник Вогнезір часто бачив у своїх снах різні натяки. Але вони й не були звичайними вояками. Намагаючись звалити відповідальність за свої дикі видива на переїдання минулого вечора, Ожинокіготь востаннє лизнув плече та крізь віття рушив за Хмарохвостом назовні.

Сонце ще заледве підбилося над стіною терну, але вже було доволі тепло. Сонячне сяйво, наче мед, укривало голу землю в центрі галявини. Каролапка, найстарша з новаків, лежала під папоротями, які обрамляли новацьке кубло, і ділилася язиками зі своїми побратимами, Косариколапом та Мідиколапом.

Хмарохвіст пішов до куца кропиви, біля якого їли вояки, і вже розправлявся з дроздом. Ожинокіготь помітив, що кагат свіжини був вельми невеликий; як і казав Сіросмуг, Клану вкрай необхідно було негайно йти на полювання. Він уже збирався приєднатися до Хмарохвоста, коли це Каролапка підскочила і вистрибом помчала через галявину до нього.

— Це сьогодні! — захоплено оголосила вона.

Ожинокіготь кліпнув.

— Що сьогодні?

— Моя вояцька посвята! — і, мрнявкнувши на radoцax, плямиста киця кинулась на Ожинокігтя. Несподівана атака збила його з лап, і, борюкаючись, вони обоє покотилися запилюженою землею — достоту як тоді, коли вони кошенятами гралися в яслах.

Каролапка задніми лапами вдарила Ожинокігтя в пузо, і він міг хіба подякувати Зореклану, що вона не випустила кігті. Безсумнівно, з неї виросте велика і сильна войовниця, яку поважатимуть усі коти.

— Добре, добре, достатньо, — Ожинокіготь дав їй лагідного потиличника і підвівся. — Якщо ти хочеш стати воячкою, то припиняй поводитись як кошеня.

— Кошеня? — ображено нявкнула Каролапка. Вона всілася перед ним, її хутро скуйовдилось й було геть запилюженим. — Я? Ніколи! Я давно вже цього чекала, Ожинокігтю.

— Я знаю. Ти на це заслуговуєш.

Цього новолісту Каролапка підбралася надто близько до Громошляху, наздоганяючи білку. Потвора Двоногів зачепила її, ушкодивши плече. І поки вона три довгі повні лежала у кублі Попелюшки, під дбайливим наглядом медикиці, її брати, Сажошуб і Дощовус, встигли стати вояками. Каролапка змушена була чекати, аж поки Попелюшка оголосила, що вона достатньо видужала, щоби знову повертатися до тренувань. Ожинокіготь спостерігав, як наполегливо новачка працювала зі своєю виховницею, Піскоштормою, аж поки її плече знову не стало як новеньке. Каролапка ніколи не нарікала на те, що їй довелося тренуватися на кілька повень довше, ніж зазвичай тривало новацтво. Вона справді заслужила на церемонію назовництва.

— Я щойно віднесла свіжину Папоротехмарці, — нявкнула кицька Ожинокігтю. — Її кошенята просто прекрасні! Ти їх уже бачив?

— Ні, ще ні, — відповів Ожинокіготь. Другий виводок Папоротехмарки народився щойно вчора.

— То йди, — поквапила його Каролапка. — У тебе ще є трохи часу до полювання, — вона підвелась і відстрибнула на кілька кроків убік, наче усій її енергії треба було знайти якийсь вихід.

Ожинокіготь рушив до ясел, захованих у глибині ожинових хащ ближче до центру табору. Він протиснувся крізь вузький вхід, мружачись, коли шпичаки дряпали його плечі. Усередині було тепло і тихо. Папоротехмарка лежала на боці у гніздечку з моху. Її зелені очі аж блищали, коли вона дивилася на трьох малесеньких кошенят, котрі тулились до згину її тіла: одне було світло-сіре, як і вона, а ще двоє — темно-брунатними, як їхній батько Порохошуб. Він також був у яслах, сидів біля Папоротехмарки, підібгавши під себе лапи, і час від часу ніжно лицькав її вухо.

— Привіт, Ожинокіготь, — нявкнув Порохошуб воякові. — Ти прийшов подивитись на кошенят? — він, здавалося, готовий був луснути з гордощів, що було геть не схоже на його зазвичай колючий настрій та відстороненість.

— Вони прекрасні, — нявкнув Ожинокіготь, вітально торкаючись носом Папоротехмарки. — Ти вже вибрала їм імена?

Папоротехмарка похитала головою, сонно заплющуючи очі.

— Ще ні.

— Та на це ще багато часу, — озвалась зі свого ліжка Злотоквітка, найстарша Громова королева і мати самого Ожинокігтя. Вона не мала власних маленьких кошенят, але вирішила зостатись у яслах і допомагати піклуватися про новонароджених замість повертатися до вояцьких обов'язків. Уже не за горами був час, коли Злотоквітці доведеться доєднатися до старійшин у їхньому кублі, та вона й сама зізнавалася, що чує і бачить уже далеко не так добре, щоб триматися нарівні з мисливськими патрулями.

— Сильні, здорові кошенята — і тільки це важливо, а в Папоротехмарки вдосталь молока.

Ожинокіготь шанобливо схилив перед нею голову.

— Добре, що в них є ти і що ти можеш їм допомогти.

— Ну, з тобою ж я непогано впоралась, — гордо муркнула Злотоквітка.

— Ти можеш мені де з чим допомогти? — нявкнув Порохошуб до Ожинокігтя, коли той уже збирався йти.

— Звісно.

— Приглянь за Вивірколапкою, добре? Я хочу ще день чи два провести тут, із Папоротехмаркою, поки кошенята ще геть маленькі, але і не хочу, щоби Вивірколапка так подовгу сиділа без виховника.

— *Вивірколапка!* — неохоче муркнув Ожинокіготь. То була Вогнезорова донька, восьми повень від роду, нещодавно висвячена в новацтво — і найбільша шпичка для всього Громогого Клану.

— Це буде для тебе хороша практика на той час, коли в тебе з'явиться власний новак, — додав Порохошуб, ніби відчувши небажання свого побратима.

Ожинокіготь знав, що Порохошуб має рацію. Він уже давно сподівався, що Вогнезір зробить його виховником, що в нього буде власний новак, якого він навчатиме вояцькому чину. Але йому аж ніяк не хотілося тренувати хитрохвосту руду кицю, котра вважала, що вона й сама все знає. Вивірколапка не надто любила слухати наказів.

— Гаразд, Порохошубе, — нявкнув він. — Я постараюся.

Коли Ожинокіготь вийшов із ясел, то побачив, що на галявину висипало ще більше котів. Ясносерда, гарненька біла киця з рудими плямками, які на її хутрі були схожі на опале листя, саме взяла собі шматок свіжини і потягла його до куща кропиви, де зі своїм шматком

уже сидів Хмарохвіст. Ожинокіготь бачив неушкоджений бік її обличчя, тож майже забув про потворні рани, які їй завдала собача зграя. Одна половина лиця Ясносердої була посмугована шрамами, а вухо було надірване; на місці ока залишилась лише ямка. Хоч кицька й пережила той несамовитий напад, Клан переймався, що вона ніколи не стане воячкою. Тільки Хмарохвіст тренувався з нею і з'ясував, як можна пристосуватись до її часткової сліпоти, навіть обернути її на свою користь, щоб вона могла битись і полювати.

Хмарохвіст привітав Ясносерду помахом хвоста, а вона всілась біля нього і заходилась їсти.

— Ожинокігтю! Ось ти де!

Ожинокіготь озирнувся і побачив довголапого рудого вояка, який прямував до нього з вояцького кубла. Він підійшов назустріч.

— Здоров, Орлякошубе. Сіросмуг каже, ти організовуєш мисливські патрулі.

— Це правда, — нявкнув Орлякошуб. — Але ти можеш піти з Вивірколапкою на впоряд, будь ласка?

Він нашорошив вуха на новацьке кубло, і Ожинокіготь щойно тепер помітив Вивірколапку, напівзаховану в затінку папоротей. Вона сиділа, випроставшись і обгорнувши лапки хвостом, її зелені оченята стежили за яскравим метеликом. Коли Орлякошуб поманив новачку хвостом, вона підвелась і побрела галявиною, високо задерши хвоста — її темно-руде хутро поблискувало в сонячному сяйві.

— Мисливський патруль, — коротко пояснив Орлякошуб. — Порохошуб зайнятий, тому сьогодні ти підеш з Ожинокігтем. Знайдете собі третього кота?

Не чекаючи на відповідь, він поквапився до Піскоштурми та Каролапки.

Вивірколапка позіхнула і потяглася.

— Ну, — нявкнула вона. — Куди підемо?

— Я думав про Сонячні Скелі, — почав Ожинокіготь. — Тоді можна...

— Сонячні Скелі? — перебила Вивірколапка, широко розплющивши очі від недовіри. — Чи ти мишомізкий? У такий спекотний день уся здобич ховатиметься по різних шпарах. Ми там і на півзуба не вловимо.

— Ще доволі рано, — рішуче відповів Ожинокіготь. — Здобич іще якийсь час буде назовні.

Вивірколапка важко зітхнула.

— Чесно, Ожинокігтю, ти завжди гадаєш, що знаєш усе краще від інших.

— Ну, я все ж вояк, — зауважив Ожинокіготь і негайно збагнув, що казати це було помилкою.

Вивірколапка схилила голову в глибокій та гіпертрофованій пошані.

— Так, о великий, — нявкнула вона. — Я маю робити точно те, що ти мені кажеш. А тоді, коли ми прийдемо з порожніми лапами, ти зрозумієш, що я мала рацію.

— Що ж, — нявкнув Ожинокіготь, — якщо ти така розумна, то де ж по-твоєму нам полювати?

— Ближче до Чотиридерева, біля струмка, — негайно відповіла Вивірколапка. — Там куди краще.

Ожинокіготь роздратувався ще сильніше, коли збагнув, що вона може мати рацію. Незважаючи на спекотні дні, яким цього зеленлисту просто не було ліку, струмок усе одно був прохолодний і глибокий, порослий густими купинами водяних трав, де могла ховатися здобич. Він завагався, гадаючи, як би то змінити власне рішення, не зганьбивши себе перед новачкою.

— Вивірколапко, — новий голос врятував його від необхідності відповідати. Ожинокіготь збагнув, що до них нечутно підійшла Піскошторма, Вивірколапчина мама. — Припини вилазити Ожинокігтеві на карк. Від тебе галасу більше, ніж від цілого кубла галичі, — роздратований погляд її зелених очей повернувся на Ожинокігтя, і вона додала: — А ти не кращий. Ви двоє про щось постійно гризетеся. Як можна вам довірити полювати разом, якщо ви навіть з галявини не можете вийти, не порозлякувавши половину здобичі звідси до Чотиридерева.

— Пробач, — промурмотів Ожинокіготь, відчуваючи, що від сорому паленіє від вух аж до кінчика хвоста.

— Ти — вояк, тобі слід краще знати. Піди спитай Хмарохвоста, чи можна тобі з ним. Що ж до тебе, — нявкнула Піскошторма до своєї доньки, — можеш піти зі мною і Каролапкою. Орлякошуб не заперечуватиме. І ти будеш слухатись, або я не знаю, що зроблю.

Не озираючись, вона рушила навпрошки до тунелю, який вів із табору. Вивірколапка ще якусь мить стояла, понуро дивлячись мамі услід, і лише порпала землю передніми лапами.

Каролапка підвелась і приязно штурхнула її.

— Ходімо, — поквапила вона. — Це мої останні влови у статусі новачки. Я хочу, щоб усе було гарно.

Вивірколапка неохоче кивнула, і кицьки рушили до Піскошторми. Темно-руда новачка востаннє зиркнула на Ожинокігтя, проходячи повз нього.

Ожинокіготь знизав плечима. Піскошторма навчатиме Вивірколапку значно краще, тож він і не підводив Порохошуба, хай навіть той попросив приглянути за новачкою. До того ж не доведеться цілий ранок слухати її набридливе торохтіння. Але він і сам не знав, звідки взялося це розчарування від того, що йому випало вирушати на влови з іншим патрулем.

Відкинувши ці відчуття, Ожинокіготь рушив до куща кропиви, де Хмарохвіст і Ясносерда доїдали свою здобич. Їхня єдина донька, Білолапка, саме приєдналася до них, і Ожинокіготь почув, як вона каже:

— Ви на полювання? *Будь ласка*, можна мені з вами?

Хмарохвіст махнув хвостом.

— Ні, — Білолапка здавалася геть розчарованою, тож тато додав: — Орлякошуб казав, що візьме тебе із собою. Він, зрештою, твій виховник.

— Він казав мені, що справді пишається тобою, — промуркотіла Ясносерда.

Білолапка просвітліла.

— Чудово! Піду знайду його.

Хмарохвіст лагідно покуйовдив їй шерсть за вухом, перш ніж вона кинулася геть, тримаючи хвіст трубою.

Ожинокіготь сподівався, що це не означає, що Хмарохвіст і Ясносерда хочуть піти самі.

— Ви не проти, якщо я з вами? — запитав він.

— Звісно, ходімо, — відповів Хмарохвіст. Він підстрибнув і кивнув Ясносердій, а тоді вони втрьох рушили галявиною до ялівцевого тунелю.

Перш ніж зайти у густо зарослий голочками тунель, Ожинокіготь зиркнув через плече на тихий рух, що панував у таборі. Усі коти здавалися вгодованими, доглянутими і певними того, що їхня територія в безпеці. У голові його знову відлунило повідомлення Синьозірки. Чи це дійсно правда, що на ліс насувається якесь лихо? Ожинокіготь відчув, як його хутро наїжачується від лихого передчуття. Молодий вояк вирішив, що жодному коту не розповість про свій сон. Здається, тільки так він і міг переконати себе, що видіння нічого не означало, що не було ніякого нового пророцтва, яке мало порушити звичний плін життя у лісі.

* * *

Сонце вогненною кулею сідало за обрій, забарвлюючи верхівки дерев полум'ям і відкидаючи на галявину довгі тіні. Ожинокіготь потягнувся і вдоволено зітхнув. Він втомився після цілоденного полювання, але шлунок його був приємно повний. Увесь клан також попоїв, а в кагаті залишилося вдосталь свіжини. Цей зеленлист був найдовший і найгарячіший навіть у пам'яті найстаріших котів, але ліс і досі кишів здобиччю, а в струмку біля Чотиридерева завжди вистачало води.

«Хороший день, — вдоволено подумав Ожинокіготь. — Таким і має бути життя».

Громові коти потроху збирались біля Високого Каменя. Ожинокіготь збагнув, що це ж зараз відбудеться церемонія для Каролапки. Він підійшов ближче до Високого Каменя і всівся поближче до брата Папоротехмарки, Золошуба, котрий приязно кивнув йому. Сіросмуг уже сидів біля підніжжя каменя і, здавалося, пишався так сильно, ніби це його новачку висвячували на войовницю. Сіросмуг був батьком двох кошенят, але вони зросли в Річковому Клані, де народилася їхня мати. У Громовому Клані кошенят у нього не було, проте він любив спостерігати за успіхами всіх молодих котів.

Ожинокіготь побачив, що до воєводи приєднались медикиця Попелюшка та її новачка Листолапка, Вивірколапчина сестра. Вона була геть несхожа на Вивірколапку: дрібніша і світліша, зі світло-плямистою шерстю, білими грудьми та лапками. Вдачею сестри також

видались несхожі. Листолапка сіла та схилила голову набік, щоби послухати, про що її виховниця балакає з воєводою, і Ожинокіготь вже не вперше подумав, як це їй вдається бути такою тихою та уважною, коли її сестра не замовкає.

Нарешті Вогнезір, провідник Клану, вийшов зі свого кубла по той бік Високого Каменя. Він був сильний, спритний вояк, його шубка полум'ям виблискувала у світлі призахідного сонця. Перекинувшись кількома словами зі Сіросмугом, він напружився і застрибнув на верхівку Високого Каменя, звідки йому було видно цілісінький Клан.

— Коти Громого Клану! — оголосив Вогнезір. — Нехай усі коти, достатньо дорослі, щоб самостійно спіймати здобич, зберуться під Високим Каменем на віче Клану.

Більшість членів Клану уже були на місці, але, коли Вогнезорів голос відлунув над галявою, решта вибралася зі своїх кубел та побрела до побратимів.

Останньою вийшла Каролапка зі своєю виховницею Піскоштормою. Плямисте хутро новачки було щойно вмите, білі груди і лапки сяяли, як сніг. Коли вона йшла галявиною, в її бурштинових очах поблискували гордоці та притлумлений захват. Піскошторма, яка крокувала поруч із нею, пишалась далєбі не менше. Ожинокіготь знав, як переймалася руда кішка, коли побачила, як її новачка лежить поранена на Громошляху. Щоби добути до цієї церемонії, обом знадобилися неабияка хоробрість та рішучість.

Вогнезір став на Високому Камені навпроти новачки та її виховниці.

— Піскоштормо, — почав він, використовуючи формальні слова, які з покоління в покоління передавалися в усіх Кланах, — ти підтверджуєш те, що ця новачка готова стати войовницею Громого Клану?

Піскошторма підвела голову і відповіла:

— Вона стане войовницею, якою пишатиметься наш Клан.

Вогнезір поглянув на вечірнє небо, на якому почали спалахувати перші зорі Срібносмуги.

— Тоді я, Вогнезір, провідник Громого Клану, закликаю моїх предків-вояків глянути на цю новачку, — щойно голос провідника залунав над галявою, Клан миттю притих. — Вона наполегливо тренувалася, щоби пізнати ваш шляхетний чин, я ж у свою чергу

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ